

Historia szkoły

Historia szkolnictwa w Słopnicach sięga początków XVI wieku. Powstała wtedy szkoła parafialna przy kościele pod wezwaniem św. Andrzeja. Była to szkoła dla dzieci z całej parafii, więc do niej chodziły również dzieci z Pod Mogielicy.

Początki szkolnictwa Pod Mogielicą datuje się na 1908 rok. Wtedy to z inicjatywy kierownika szkoły w Słopnicach Królewskich Józefa Ogorzałego utworzono klasę eksponowaną w osiedlu Sołtyse. (Klasa ta należała do Szkoły Powszechnej w Słopnicach Królewskich). Izba na klasę została wynajęta u Feliksa Curzydły. Czynnosc za wynajem sali wynosił 160 koron. W roku szkolnym 1908/1909 do pracy w klasie eksponowanej przydzielono nauczycielkę Marię Winter, która uczyła trzy grupy uczniów. W klasie I było 26 uczniów, w klasie II - 19, a w klasie III - 21.

W klasie eksponowanej często przerywano naukę z różnych powodów (choroby nauczyciela, braku opału). W roku szkolnym 1914/1915 naukę przerwano ze względu na I wojnę światową. Ówczesny nauczyciel Piotr Prusak w sierpniu 1914 roku został zmobilizowany do wojska austriackiego.

W 1922 roku klasa eksponowana została zamknięta z powodu braku mieszkania dla nauczycielki. W tymże roku kierownik szkoły w Słopnicach Królewskich Władysław Rychlicki podjął starania w sprawie budowy szkoły. Powstanie budynku szkoły Pod Mogielicą zostało opisane w „Kronice Jedno-klasowej Publicznej Szkoły Powszechnej nr 4 w Słopnicach”: „Budynek tutejszej szkoły postawiono w roku 1923. Plac

pod ten budynek szkolny zakupiono od Kulpy Wojciecha i Czepiela Adama, obaj z osiedla Jurkówka. Materiał budowlany składała darmowo miejscowa ludność. Robociznę w części płaciła gmina Słopnice Królewskie, której wójtem był wówczas Wikar Maciej, gospodarz z osiedla Piechurówka”.

Budynek szkoły był drewniany, pokryty gontem. Znajdowała się tam jedna sala lekcyjna oraz mieszkanie służbowe dla nauczyciela składające się z pokoju i kuchni. Kuchnia była również kancelarią szkoły, w której przechowywano dokumenty. W nowo wybudowanej szkole dzieci uczyły się od roku szkolnego 1924/1925. W ponownie uruchomionej klasie eksponowanej uczyła Stanisława Krzywińska.

W latach 1926 - 1931 nauczycielem klasy eksponowanej był Józef Pasiut. W pamięci mieszkańców zapisał się nie tylko jako wspaniały pedagog. Miejscowi gospodarze zwracali się do niego ze wszystkimi problemami i darzyli go ogromnym zaufaniem. Dbał o zakup sprzętów szkolnych. Pozyskał w Wydziale Powiatowym fundusze na wykończenie budynku szkoły. Na zewnątrz szkoła została wytynkowana w sierpniu 1929 roku.

Od roku szkolnego 1933/1934 klasa eksponowana została usamodzielniona i na jej bazie powstała Szkoła Powszechna nr 4. Była ona placówką oświatową I stopnia, tzn. uczniowie do klasy pierwszej i drugiej uczęszczali po jednym roku, do klasy trzeciej dwa lata, do czwartej trzy lata. Łącznie uczeń uczył się w szkole siedem lat.

W okresie międzywojennym każdy rok szkolny rozpoczynano i kończono nabożeństwem w kościele. W szkole organizowano przedstawienia i wystawy prac uczniów. Prowadzono zbiórkę ziół lekarskich i upowszechniano akcję sadzenia morwy.

W czasie II wojny światowej kierownik szkoły Józef Pasiut rozdawał najbiedniejszym uczniom po 35 dag marmolady, a ksiądz katecheta

Kazimierz Popiołek po 25 dag cukru. Wszystkie dzieci przez jakiś czas piły tran. Dożywianie było skromnym antidotum na występujące ciągle epidemie. Jedną z groźniejszych to epidemia czerwonki na przełomie 1943/1944 roku, w czasie której zmarło trzech (spośród 132) uczniów, a zajęcia zawieszono na trzy miesiące.

W pierwszym roku szkolnym po wojnie, tj. 1945/1946 szkoła posiadała już pięć oddziałów. Zapisanych było 124 uczniów. Jeden nauczyciel nie był w stanie uczyć równocześnie w pięciu klasach, dlatego zajęcia odbywały się na zmiany - II i III klasa oraz IV i V, a klasa I uczyła się codziennie. Dzieci otrzymywały darmowe posiłki: kawę z mlekiem lub chleb i zupę. Po raz pierwszy powołano Komitet Szkolny. Działały organizacje PCK i SKO. Praca koncentrowała się na realizacji programu nauczania i działalności społecznej na rzecz środowiska - głównie zwalczaniu analfabetyzmu. Szkoła urządzała wycieczki do kina.

W drewnianym budynku szkoły były trudne warunki lokalowe, nie było prądu i bieżącej wody. Znajdowała się tylko jedna sala lekcyjna, więc nauczanie odbywało się też w izbach wynajętych u gospodarzy: w osiedlu Sołtyse u M. Grucela, w osiedlu Gaury u A. Sroki, w osiedlu Pachy u Stanisława Floraka. W związku z tym Rada Pedagogiczna na czele z ówczesną kierowniczką szkoły Julią Franczyk wystąpiła z wnioskiem do Rady Rodziców o podjęcie starań w sprawie budowy nowej szkoły. Rada Rodziców pozytywnie ustosunkowała się do tego wniosku - wybrano Komitet Budowy Szkoły, którego przewodniczącym został Piotr Wikar z osiedla Piechury. Władze lokalne i oświatowe szczebla powiatowego pozytywnie ustosunkowały się do pomysłu budowy szkoły, ale postawiły warunek, że mieszkańcy obwodu szkolnego muszą w 50% partycypować w kosztach budowy. Wobec tego mieszkańcy Pod Mogielicy zobowiązali się w ramach prac społecznych wykonywać roboty niefachowe, zwozić materiały budowlane furmankami spod Putówki oraz brać udział w pracach przy budowie drogi spod Putówki do osiedla Jurki, w którym

budowano szkołę.

W 1961 roku rozpoczęto budowę szkoły na działce sąsiadującej z drewnianym budynkiem działającej wówczas szkoły. Budynek obecnej szkoły powstał dzięki dużemu zaangażowaniu społeczeństwa Pod Mogielicy. Wiele pracy w czasie budowy szkoły włożyli nauczyciele Janina Wieczorek, Aleksandra Więcek na czele z kierowniczką szkoły Julią Franczyk oraz członkowie Komitetu Budowy Szkoły. Odwiedzali oni wszystkie domy, aby mobilizować miejscową ludność do wykonania określonych czynności. Prace przy budowie szkoły postępowały dzięki wkładowi pracy całej ludności Pod Mogielicy. Nawet pomagali starsi uczniowie, np. przy zwożeniu kamieni. 12 grudnia 1964 roku nastąpiło uroczyste otwarcie nowego budynku szkoły, liczącego sześć sal lekcyjnych.

W 1969 roku w czynie społecznym doprowadzono telefon do szkoły, a w 1974 elektryczność. W 1977 roku zakupiono działkę pod boisko szkolne. W 2004 roku dokonano kompleksowego remontu budynku szkoły – wymieniono stolarkę, pomalowano dach i elewację zewnętrzną. Uzyskano trzy dodatkowe sale lekcyjne.

27 października 2010 roku oddano do użytku halę sportową i zakupiono wyposażenie obiektu w sprzęt sportowy. W przewiązce łączącej budynek szkoły z nową halą powstała sala komputerowa i biblioteka. 1 września 2014 roku otwarto plac zabaw obok budynku szkoły.

23 października 2014 roku pod hasłem „Aby drogę mierzyć przyszłą, trzeba pomnieć skąd się przyszło” obchodzono 100-lecie szkolnictwa Pod Mogielicą. Jubileusz był okazją do zaprezentowania historii i dorobku szkoły. Na uroczystość przybyli liczni goście na czele z Wójtem Gminy Słupnice Panem Adamem Sołtysem i Wicekuratorem Oświaty Panem Grzegorzem Baranem. Uroczystość rozpoczęła się Mszą świętą w

pobliskiej kaplicy. Pierwszym punktem uroczystości w szkole było posadzenie Dębu Pamięci. Następnie odtańczonym polonezem rozpoczęła się akademie, na której zaprezentowano bogaty program artystyczny. Na akademii rozstrzygnięto konkurs na logo szkoły. Wygrała go uczennica klasy VI Katarzyna Kowalczyk. Jej praca przedstawia Dąb Pamięci wyrastający z księgi.

Bibliografia:

1. *Kronika Jedno-klasowej Publicznej Szkoły Powszechnej nr 4 w Słopnicach.*
2. *Kronika Szkoły Podstawowej nr 4 w Słopnicach.*
3. M. Król, *Słopnice. Ocalić od zapomnienia*, t. I, Słopnice 2013.
4. K. Szczecina, *Słopnice. Ocalić od zapomnienia*, t. II, Słopnice 2013.
5. Ks. Stanisław Wojcieszak, *Słopnice. Dzieje wsi i parafii*, Ochotnica Dolna 1999.